

1

หากอลิซชะเง้อศีรษะขึ้นจนชิดเพดานและเอียงคอไปทางซ้าย เธอก็จะมองเห็นขอบโค้งของดวงจันทร์ผ่านซี่ลูกกรงพอดีพอดี จันทร์เสี้ยวสีเงินยวงอยู่ใกล้จนแทบจะแตะกินได้ ประหนึ่งเสี้ยวเนยแข็ง หรือไม้ก่อก้อนขี้ผึ้ง หากจะให้ดีก็ต้องมีชอล์กถ้วยครึ่งหนึ่งเธอเคยตีหมากกับใครบางคน คนคนนั้นมีขนตาสีเขียวแกมฟ้าและใบหูยาว ช่างน่าประหลาดที่เธอจำหน้าเขาไม่ได้ ใบหน้าเขาเป็นภาพเลื่อนรางในความทรงจำซึ่งถูกห่อหุ้มด้วยกลุ่มควัน เว้นก็แต่เพียงดวงตากับใบหูยาวที่มีขนนุย

ตอนที่คนพวกนั้นพบตัวอลิซ เธอเอาแต่พูดว่า “กระต่าย กระต่าย” ซ้ำไปซ้ำมา พวกเขาจึงลงความเห็นว่าเป็นเธอเสียสติ ขณะเดียวกันอลิซตระหนักดีว่าเธอไม่ได้พัวพันเพื่อน

ส่วนลึกของเธอบอกเช่นนั้น ต้องโทษผงแบ่งที่พวกเขาให้เธอกิน มันทำให้ทุกอย่างสับสนยุ่งเหยิงและโคลงเคลง จนบางครั้งเธอก็รู้สึกที่ตัวเองเสียสติไปแล้วจริง ๆ

นับจากวันที่เธอเอยถึงเจ้ากระต่ายเป็นครั้งแรก ในที่สุดเรื่องราวก็ถูกเปิดเผยตามคำบอกเล่าของเธอ อลิซกับดอร์พากันไปเยือนนครเก่าเพื่อฉลองวันเกิดปีที่สิบหกของดอร์ เทียนสิบหกเล่มปักบนเค้ก เค้กหนึ่งชิ้นและชาหนึ่งถ้วยสำหรับเธอ ที่รักทั้งคู่เดินทางเข้าสู่นครเก่าด้วยกัน ทว่าหลังจากนั้นมีเพียงอลิซที่ได้กลับออกมา เธอปรากฏตัวในอีกสองสัปดาห์ให้หลัง สวมชุดกระโปรงที่ไม่ใช่ของเธอ เนื้อตัวชุ่มโชกไปด้วยเลือด ปากพำเพื่อถึงน้ำชาและเจ้ากระต่าย ของเหลวสีแดงไหลจากหว่างขา ตันขามีรอยนิ้วมือเขียวเป็นจ้ำ

มือเธอเอื้อมไปแตะแก้มซ้ายอย่างลึมตัว ลัมผัสแผลเป็นหนาที่ยาวตั้งแต่แนวไผ่ตรงโหนกแก้มลงมาจรดริมฝีปากบน พวกเขาพบเธอในสภาพมีแผลหวอะหวะบนใบหน้า แม้แต่เธอเองก็ยังไม่คิดว่าไปโดนอะไรมาหรือเป็นเพราะสาเหตุใด แต่ที่แน่ ๆ คือแผลเปิดอ้าไว้นานจนเลือดที่ทะลักออกมกลายเป็ นสีดำสกปรก อีกทั้งขอบผิวหนังรอบ ๆ ยังฉีกขาดด้วย บรรดาหมอบอกพ่อแม่ของอลิซว่าพวกเขาพยายามสุดความสามารถแล้ว ทว่ารูปโฉมของเธอจะไม่มีวันกลับมาเป็นเช่นเดิม

พี่สาวของอลิซกล่าวโทษว่าเธอหาเรื่องใส่ตัว หากเธอเชื่อฟังคำสอนของผู้ใหญ่และอยู่ให้ห่างจากนครเก่า เรื่องเลวร้ายนี้คงไม่เกิดขึ้น เหตุผลที่ครอบครัวของเธออาศัยอยู่ในนครใหม่ท่ามกลางตีกรามบ้านช่องใหม่เอี่ยมระยิบระยับเรียงตัวโค้งเป็นวงแหวนก็เพื่ออยู่ให้ห่างจากสิ่งโสภมในนครเก่า มันไม่ใช่สถานที่สำหรับคนแบบอลิซ พวกผู้ใหญ่ต่างก็กำชับเด็ก ๆ เรื่องอันตรายจากการไปเหยียบนครเก่า อลิซจึงไม่ควรไปอยู่ที่นั่น

ทว่าตลอดสิบปีที่ผ่านมาโรงพยาบาลซึ่งตั้งอยู่ในนครเก่ากลายเป็นบ้านของอลิซไปแล้ว ฉะนั้นพี่สาวของเธอคิดผิด อลิซควรอยู่ที่นี้ ที่นครเก่าแห่งนี้แหละ

ในบางครั้งเมื่อพ่อกับแม่มาเยี่ยมเธอตามหน้าที่ ทั้งคู่จะย่นจุมกราวกับเธอเป็นตัวอะไรสักอย่างที่ส่งกลิ่นเหม็นในใจถึงแม้ว่าทุกครั้งผู้ดูแลจะลากเธอไปอาบน้ำก่อนแล้วก็ตาม อลิซเกลียดการอาบน้ำ น้ำที่นั่นเย็นเฉียบราวกับน้ำแข็ง ซ้ำร้ายพวกเขา ยังจับเธอขัดตัวแรง ๆ อีกต่างหาก เธอไม่ได้รับอนุญาตให้ชำระล้างร่างกายตัวเอง ถ้าเธอตื่นหรือโอดครวญ พวกเขาจะใช้แปรงขัดตัวตี หรือไม่ก็หยิกเธอจนเนื้อเขียวในบริเวณที่คนมองไม่เห็น อย่างเช่นผิวเนื้อข้างหน้าอกหรือเนื้อนุ่ม ๆ ที่หน้าท้อง พร้อมกับกล่าวคาตโทษไว้ “เดี๋ยวจะโดนยิ่งกว่านี้”

ทุกวันนี้พ่อกับแม่ไม่มาเยี่ยมเธอบ่อย ๆ อีกต่อไป พวกเขาหายไปนานจนอลิซจำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายคือเมื่อไหร่ เธอใช้เวลาวันแล้ววันเล่าอยู่ในห้องผู้ป่วย ไม่มีหนังสือให้อ่าน ไม่มีอะไรให้ทำ แอสเซอ์บอกว่าเธอควรออกกำลังกาย ร่างกายจะได้แข็งแรงเมื่อออกจากโรงพยาบาล แต่ส่วนลึกในใจอลิซรู้ว่าเธอจะไม่มีวันได้ออกไป เธอनुบสลายไปแล้ว และนครใหม่ไม่ต้อนรับของซำรูด พวกเขาชื่นชอบของใหม่สภาพสมบูรณ์ อลิซแทบจำตัวเองตอนอยู่ในสภาพนั้นไม่ได้ เด็กสาวคนนั้นดูราวกับเป็นคนอื่นที่เธอเคยรู้จักเมื่อนานแสนนานมาแล้ว

“อลิซ” เสียงหนึ่งดังลอดมาจากวูหนู

หลายปีก่อนหนูตัวหนึ่งมุดเข้าไปในผนัง ก่อนแตะแผ่นกรูผนังที่กั้นระหว่างห้องของเธอกับแอสเซอ์ เธอไม่อาจรู้ได้ว่าหลังจากนั้นชะตากรรมของมันเป็นอย่างไรมาก่อน บางทีหนูตัวนั้นคงเข้าไปติดกับดักในครีว หรือไม่ก็ออกไปที่ริมแม่น้ำและจมน้ำตาย แต่กลายเป็นว่าเจ้าหนูนำพาให้เธอมาพบกับแอสเซอ์ ครั้งแรกที่อลิซได้ยินเสียงแหบกระด้างดังออกมาจากผนัง เสียงแหว่นั้นทำให้เธอเข้าใจว่าตัวเองเสียสติไปจริง ๆ

“นี่ เธอ” เสียงนั้นร้องเรียก

อลิซมองไปรอบห้องอย่างลึกลับลึกลนระคนหวาดกลัว
ก่อนพุ่งตัวไปซุกอยู่ตรงมุมห้องไกลจากหน้าต่าง

“นี่ เธอ ข้างล่างนี่” เสียงนั้นบอก

อลิซจดจ่อกับการใช้นิ้วอุดหู ทุกคนรู้ว่าอาการหูแว่ว
เป็นสัญญาณของความวิกลจริต และเธอตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่
กลายเป็นบ้าเด็ดขาด ไม่ว่าพวกเขาจะพูดถึงเธออย่างไร ไม่ว่า
เธอเองจะคิดเช่นไรก็ตาม หลังจากรออยู่ครู่ใหญ่ท่ามกลางความ
เงียบสงบ เธอก็ชักนิ้วออกจากหู พลังกวาดตามองรอบห้อง
ด้วยความโล่งใจ

ฉับพลันนั่นเองมีเสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ดังจากผนัง

“ที่รูหนู ยายที่มเอ๊ย”

อลิซจ้องรูเล็ก ๆ บนผนังที่มุมห้องอีกฟากอย่างตื่นตระหนก
ดูเหมือนหนูพูดได้จะเลวร้ายยิ่งกว่าเสียงแว่วในหูเสียอีก ถ้ามีหนู
พูดได้ ชายที่มีนัยน์ตาสีเขียวแกมฟ้าและใบหูยาวปุกปุยก็คงมีจริง
นะสิ แม้เธอจะจำหน้าเขาไม่ได้ แต่กลับจำได้ว่าตัวเองหวาดกลัว
มากแค่ไหน เธอจ้องเขม็งไปยังรูหนู ราวกับว่าจะมีบางอย่าง
ที่น่าสยดสยองของสิ่งพรวดออกมา ราวกับกลัวว่าเจ้ากระต่ายจะ
ปรากฏตัวขึ้นมาจัดการงานของเขาที่คั่งค้างอยู่ให้เสร็จ

มีเสียงถอนหายใจอีกคำรบ คราวนี้สั้นกว่าและจูนเฉียว
กว่าเดิมมาก

“เธอไม่ได้หิวแหว่ไปเอง และหนูก็ไม่ได้พูดกับเธอ ฉันอยู่ห้องข้าง ๆ และมองเห็นเธอจากรูนี้ เธอไม่ได้บ้า ส่วนฉันก็ไม่ได้เล่นกลอะไรทั้งนั้น เอาละ เธอช่วยมาตรงนี้ แล้วคุยกับฉันก่อนที่ฉันจะโมโหไปมากกว่านี้ได้หรือยัง”

“ถ้าไม่ใช่เสียงแหว่ และนายก็ไม่ได้เล่นกล ฉันทำไมนายถึงรู้ว่าฉันคิดอะไรอยู่” อลิซถามอย่างระแวง สงสัยว่าพวกหมอกำลังใช้อุบายหลอกล่อเธออยู่หรือเปล่า

พวกผู้ดูแลให้เธอกินผงแป้งพร้อมอาหารเช้าและอาหารค่ำ พวกเขาบอกว่ามันจะช่วยทำให้เธอสงบ อลิซรู้ว่าผงแป้งพวกนั้นให้อิสระเธออยู่บ้าง ที่ผ่านมามีอิสระที่จะคิดและฝัน พร้อมกับพยายามปะติดปะต่อเศษเสี้ยวชีวิตที่หายไป เวลาที่ผู้ดูแลพาเธอออกมาจากห้องเพื่อไปอาบน้ำบ้าง ไปพบแขกบ้าง บางครั้งเธอจะเห็นผู้ป่วยคนอื่นยืนถือ ดวงตาเลื่อนลอย และน้ำลายไหลย่อยลงมาถึงคาง คนที่มีชีวิตแต่ปราศจากวิญญาณเหล่านั้นรับมือยาก และต้องถูกฉีดยาแทนการกินผงแป้ง อลิซไม่ยอมถูกฉีดยา ดังนั้นเธอจะไม่พูดหรือทำอะไรให้หมอดกใจ พวกเขาอาจพยายามใช้เสียงในผนังหลอกล่อเธออยู่ก็เป็นได้

“ฉันรู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่ ถ้าฉันเป็นเธอ ฉันก็คงคิดแบบเดียวกัน” เสียงนั้นกล่าว “ต้องเป็นอย่างนั้นแหละ ก็เราอยู่ใน

โรงพยาบาลบ้าไม่ใช่เหรอ ที่นี้ก็มองลอดรูนี้ซะ แล้วเธอจะเห็นเอง”

อลิซลุกขึ้นด้วยท่าทางระแວดระวัง ยังคงกริ่งเกรงว่านี่อาจเป็นลูกไม้อะไรสักอย่าง ไม่ว่าจะจากสมองเธอเองหรือจากหมอเธอทรุดตัวนั่งใต้หน้าต่างแล้วหมอบลงข้างรูกูหนู

“ฉันเห็นแต่เข้าเธอ” เสียงนั้นบ่น “ก้มลงมาจนสุดได้ไหม”

อลิซนอนราบกับพื้น แต่ยังรักษาระยะห่างระหว่างศีรษะกับรูกูหนู เพราะหัววิตกว่าจะมีเข็มโผล่มาที่มลูกตาของเธอเข้าให้

เมื่อแก้มแตะพื้นเธอก็จึงมองลอดช่องเล็กแค่นั้นได้ถนัด อีกฟากหนึ่งของผนังคือดวงตาสีเทาเหลือกับส่วนหนึ่งของจมูก มีก้อนนูนบริเวณที่มันลึบไปจากสายตา คล้ายกับว่าจมูกของเจ้าตัวเคยหักมาก่อน อีกฝ่ายดูไม่เหมือนหมอคคนไหนที่เธอรู้จัก แต่อลิซก็ไม่คิดจะเสียด

“ขอดูหน้าเต็ม ๆ หน่อย” เธอบอก

“ดี” ดวงตาสีเทาเอ่ย “เธอกำลังใช้ความคิด เยี่ยมเลย ไม่ใช่พวกดีแต่สวยสินะ”

มือของอลิซขยับไปปิดแผลเป็นตามสัญญาชตาณญาณ ก่อนนึกขึ้นได้ว่าเธอนอนตะแคงทับแก้มข้างนั้นอยู่ ถึงอย่างไรเขาก็มองไม่เห็นอยู่ดี ให้เขาคิดว่าเธอสวยอย่างที่เขาคิดต้องการนั้นแหละ

คงจะดีถ้ามีใครสักคนมองว่าเธอสวยทั้งที่สวมชุดผ้าขนสัตว์
ธรรมดา แกรมผมบลอนด์ยังกระเซิงอีกต่างหาก

เธอได้ยินเสียงผ้าขนสัตว์เสียดสีกับแผ่นกรรพรงดังพึบ
พึบ แล้วดวงตาสีเทาก็เคลื่อนห่างจากรู แทนที่ด้วยภาพดวงตา
สีเทาสองข้าง จมูกยาวหังงอ และเคราสีดำรุงรังแซมด้วยสีขา
วประปราย

“พอใจหรือยัง” เสียงนั้นถาม “ฉันชื่อแฮชเชอร์”

นั่นคือการพบกันครั้งแรกของพวกเขา แฮชเชอร์แก่กว่า
อลิซสิบปี และไม่เคยมีใครแวะเวียนมาเยี่ยมเขา

“ทำไมนายถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ” วันหนึ่งเธอถามเขาหลังจากที่
ทำความรู้จักในฐานะเพื่อนมานาน แม้จะเป็นเพื่อนที่ไม่เคยเห็น
หน้ากันชัด ๆ ลึกครั้งก็ตาม

“ฉันใช้ชวานม่าคนไปเยอะนะสิ” เขาตอบ “เลยได้ชื่อว่า
แฮชเชอร์ยังไงล่ะ”

“แล้วก่อนหน้านี้นายชื่ออะไร” อลิซซัก มันก็แปลกดี
เหมือนกันที่เธอกลับไม่รู้สึกรู้สึกรักอึดใจเมื่อได้รู้ว่าเพื่อนใหม่คนนี้เป็น
ฆาตกรชวาน เขาดูเหมือนเป็นคนละคนกับชายผู้มีนัยน์ตาสีเทา
ซึ่งมองผ่านรูบนผนังและกำลังพูดคุยกับเธอด้วยเสียงแหบกระด้าง

“จำไม่ได้แล้ว” เขาตอบ “จริง ๆ นะ ฉันจำเรื่องสมัย
ก่อนไม่ได้เลยสักนิด พวกเขาพบฉันตอนกำลังถือชวานอบเลียด

อยู่ในมือ มีศพทำรายกระจัดกระจายรอบตัว ศพพวกนั้นถูกลับ
เป็นชั้น ๆ ฉันจำได้ว่าพยายามจัดการกับตำรวจที่เข้ามาจับแบบ
เดียวกัน จึ่งก็แปลว่าฉันคงฆ่าคนพวกนั้นจริง ๆ นั่นแหละ”

“ทำไมหมายถึงฆ่าพวกเขาล่ะ”

“ฉันจำไม่ได้” แอสเซอร์กล่าว น้ำเสียงเปลี่ยนไปเล็กน้อย
ฟังดูแข็งกร้าวขึ้น “มันเหมือนมีหมอกบังตาฉันอยู่ หมอกควัน
สีดำบดบังทุกอย่าง เว้นแต่ว่าฉันจำน้ำหนักของขวานในมือ เลือด
อุ่น ๆ บนใบหน้า รสชาติของเลือดในปากตัวเอง แล้วก็เสียง
คมขวานที่จมลงในเนื้ออ่อนนุ่มได้”

“ฉันก็จำได้เหมือนกัน” อลิซโพล่งออกไป ไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
ทำไมถึงพูดอย่างนั้น แต่ชั่วขณะนั้นเธอรู้สึกว่ามันคือเรื่องจริง
เสียงใบมีดชำแรกเนื้อ เสียงเซียด และเสียงใครบางคนหวีดร้อง
ดังขึ้นในหัว

“เธอก็ฆ่าคนมาเยอะเหมือนกันเธอ” เขาถาม

“ไม่รู้สิ” อลิซตอบกลับ “อาจจะเคยก็ได้”

“ถึงเคยก็ไม่เป็นไรหรอก” แอสเซอร์ว่า “ฉันเข้าใจ”

“ฉันไม่รู้จริง ๆ” อลิซกล่าว “ฉันจำเหตุการณ์ก่อนหน้า
และหลังจากนั้นได้ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงสองสัปดาห์นั้นหายไป
เหลือแต่ความทรงจำกระท่อนกระแท่น”

“ผู้ชายหุยยาว”

“ไอซ์” อลิซเอ่ย พลังนึกถึงชายไร้หน้าที่โล่งเธอในความฝัน

“ไว้เราออกจากที่นี่เมื่อไหร่ เราจะไปตามหาเขา เธอจะารู้เสียทีว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่” แสซเซอร์บอก

นั่นเป็นบทสนทนาเมื่อแปดปีก่อน จนถึงตอนนี้เธอกับ แสซเซอร์ก็ยังคงอยู่ที่เก่า ในห้องข้าง ๆ กันภายในโรงพยาบาลที่ไม่คิดจะปล่อยให้พวกเขาออกไป

“อลิซ” แสซเซอร์เรียกอีกที “ฉันนอนไม่หลับ”

เมื่อได้ยินเสียงของเขา เธอก็กะพริบตาไล่ความทรงจำที่ถูกรื้อฟื้นขึ้นมาทิ้งไป

“ฉันก็นอนไม่หลับเหมือนกัน แสซ” เธอพูดขณะคลานในความมืดไปยังรูหนู เวลากลางคืนเช่นนี้ภายในห้องของพวกเขา มีเพียงแสงจันทร์สีเงินยวงสาดส่องผ่านลูกกรง กับแสงจากตะเกียงของผู้ดูแลที่ตระเวนไปตามโถงทางเดินเพียงครั้งคราวเท่านั้น เธอไม่เห็นสีตาของเขาออกเสียจากประกายจางๆ

“แจ็บเบอร์ว็อกตื่นแล้ว อลิซ” แสซเซอร์บอก

อลิซสัมผัสได้ว่าเสียงของเขาฟังดูแหลมเล็กชอบกล แสซเซอร์แทบไม่เคยแสดงท่าทีว่ากลัว ตามปกติเขามักแสดงความแข็งแกร่งอยู่เสมอ เรียกว่าทรหดก็ว่าได้ แต่ละวันเธอจะได้ยินเสียงเขาคำรามดังข้ามห้องมาขณะขยับตัวออกกำลังกาย

ยามที่ผู้ดูแลมาพาแฮชเชอร์ไปอาบน้ำมักจะเกิดเสียงเอ็ดตะโร เสียงเตะต๋อย และเสียงร้องตะโกนเป็นประจำ อลิซเคยได้ยิน เสียงกระตุกหัก ตามมาด้วยเสียงผู้ดูแลสบถว่าทอแสดงความ เดือดดาลมากกว่าหนึ่งครั้ง

เธอเคยถามแฮชเชอร์ว่าทำไมเขาถึงไม่ถูกฉีดยาเหมือน ผู้ป่วยที่ก่อปัญหาคนอื่น ๆ แฮชเชอร์ส่ายขี้มจนทางตายน ก่อนตอบว่าการฉีดยาถึงกระตุ้นให้เขาอาละวาดคลุ้มคลั่ง พวกหมอ จึงเลิกরাวิชา อีกทั้งไม่ผสมผงแป้งในอาหารของเขาด้วย

แฮชเชอร์ไม่เคยกลัว เว้นแต่ตอนที่เขาเอ่ยถึงแจ็บเบอร์ว็อก

“แจ็บเบอร์ว็อกไม่มีจริงหรอก แฮช” อลิซปลอบด้วยเสียง ต่ำมุ่นนวล แฮชเชอร์เคยเล่าเรื่องเกี่ยวกับอสุรกายตนนี้ให้เธอฟัง อยู่บ้าง แต่ช่วงหลังมานี้เขาดูจะคิดถึงมันมากขึ้นเรื่อย ๆ

“อลิซ เธออาจจะไม่เชื่อว่ามันมีตัวตนอยู่จริง ๆ แต่ แจ็บเบอร์ว็อกอยู่ที่นี้ ถูกขังไว้ข้างล่างในชั้นใต้ดิน ฉันรู้สึกได้ เวลาที่มันตื่นขึ้น”

น้ำเสียงของแฮชเชอร์ทั้งหวาดกลัวและวิงวอน อลิซจึง ยอมเชื่อเขา ในเมื่อเธอยังเชื่อเรื่องชายผู้มีใบหูของกระต่าย และ แฮชเชอร์ก็เชื่อเธอสนิทใจ

“นายรู้สึกยังไง” เธอเอ่ยถาม

“มันเหมือนกับว่าราตรีคืบคลานเข้ามาจากรอบทิศทาง
ในที่สุดความมืดมิดก็กลืนกินดวงจันทร์หมดสิ้น ฉันสัมผัสได้ถึง
เลือดที่ไหลทะลักลงมาตามกำแพงและเจ็มนองบนพื้นถนนเบื้องล่าง
รู้สึกได้ว่าพื้นของมันขยับเข้าใกล้ฉันมากขึ้นทุกที อลิซ นั่นแหละ
สิ่งที่มันจะทำเมื่อได้เป็นอิสระหลังจากถูกขังไว้ที่นี่มานานแสนนาน
นานยิ่งกว่าเธอหรือฉันเสียอีก”

“อสุรกายนำกลัวขนาดนั้นมาลงเอยในกรงขังได้ยังไงกัน”

อลิซถามอย่างฉงน

แฮชเซอร์ขยับตัวไปมาบนพื้นอย่างกระสับกระส่าย เธอ
ได้ยินเสียงเขาเคลื่อนไหวตัวไปรอบ ๆ ก่อนตอบ “ฉันไม่แน่ใจ
เท่าไร” คำพูดต่อมาของเขาแผ่วเบาลง เธอเกร็งตัวขณะตั้งใจฟัง
“ฉันคิดว่าน่าจะเป็นฝีมือของผู้วิเศษ”

“ผู้วิเศษนั้นหรือ” อลิซถาม เรื่องนี้ฟังดูเหลือเชื่อยิ่งกว่า
เรื่องไหน ๆ ที่แฮชเซอร์เคยเล่าเสียอีก “ผู้วิเศษหายสาบสูญไป
หมดแล้ว พวกเขาถูกเนรเทศไม่ก็ถูกฆ่าเมื่อหลายศตวรรษก่อน
ในช่วงกวาดล้าง และที่นี่ก็ไม่ได้เก่าแก่มากพอ ไม่มีทางที่ผู้วิเศษ
จะจับแบริบเบอร์วิธออกมาขังไว้นานขนาดนั้นได้”

“มีแต่พลังของผู้วิเศษที่สามารถทำได้” แฮชเซอร์ยังคง
ยืนยัน “ไม่มีมนุษย์ธรรมดาคนไหนรอดจากการปะทะกับ
อสุรกายตนนั้นได้หรอก”

อลิซก็อยากคล้อยตามไปกับจินตนาการเรื่องอสุรกายในห้องใต้ดินอยู่หรอก แต่คงเชื่อนิยายปรัมปราเกี่ยวกับผู้วิเศษไม่ลง ทว่าเธอรู้ดีเกินกว่าจะได้แย้งกับเขา แชนเซอร์ไม่ได้กินผงแป้ง อีกทั้งไม่ได้รับการฉีดยา และเป็นความจริงที่ว่าบางครั้งเขาเกิดง่วงงำนขึ้นมา พอเป็นแบบนี้ที่ไรก็จะส่งเสียงโหยหวนอยู่นานหลายชั่วโมง หรือไม่กี่ชกต่อยผนังห้องจนเลือดอาบ แม้ผนังจะถูกบุรวมไว้ก็ตาม

ดังนั้นเธอจึงไม่พูดอะไร เพียงแต่ฟังเสียงลมหายใจตื้น ๆ ของเขา ประสานไปกับเสียงร้องคร่ำครวญจากผู้ป่วยคนอื่น ๆ ที่ตั้งสะท้อนทั่วอาคาร

“ถ้าฉันได้กุมมือเธอก็คงดีสิ” แชนเซอร์เปรย “ฉันไม่เคยเห็นเธอมากพอ จริงไหมล่ะ ได้เห็นแค่ส่วนละนิดละหน่อยผ่านรู ฉันลองปะติดปะต่อในหัวเพื่อจะได้เห็นเธอเต็ม ๆ ดูแล้วแต่สำหรับฉันดูยังไงมันก็ไม่ใช่ความจริง”

“ในหัวฉันนายเป็นแค่ดวงตาสีเทากับเครา” อลิซว่า แชนเซอร์หัวเราะเบา ๆ แต่น้ำเสียงฟังดูไม่ขบขันสักนิด “เหมือนเจ้ากระต่ายสีนะ เป็นแค่ดวงตากับขนปุกปุยนี่ อลิซ ถ้าวันหนึ่งเราบังเอิญเจอกันข้างนอก คิดว่าเราจะกล่าวคำทักทายกันไหม” แชนเซอร์ถาม

เธอลังเลอยู่มากหนึ่ง ไม่อยากทำร้ายจิตใจเขา แต่ก็
ไม่อยากโกหกเช่นกัน พ่อแม่ของเธอเอาแต่โกหกทำนองว่า “ลูก
ดีขึ้นมา” “เราเชื่อว่าไม่ช้าลูกจะต้องได้กลับบ้าน” อลิซรู้ว่า
พวกเขาโกหกทั้งเพ

“อลิซ...” เสียงแฮชเชอร์เรียกสติของเธอกลับมา

“ฉันไม่รู้ว่าจะมีโอกาสเจอกันและกล่าวคำหักทลาย
ต่อหน้าหรือเปล่า” เธอเลือกคำพูดอย่างระมัดระวัง “ฉันอยู่ที่
นครใหม่ และฉันคิดว่า...นายดูเหมือนคนที่มาจากนครเก่า”

“แหม แม่ผู้ดี” แฮชเชอร์ว่า น้ำเสียงแข็งกระด้าง “คุณ
หนูอลิซคนสวยไม่มีวันลדתัวไปเหยียบนครเก่าให้ชายกระโปรง
กรุยกรายเปรอะเปื้อนเสียหรอก แต่ดันกลายเป็นว่าเธอแปดเปื้อน
ไปแล้ว เลยต้องมาอยู่ที่นี้เหมือนกับฉันนี่ไงล่ะ”

คำพูดของเขาไม่ต่างกับหมัดลุ่น ๆ โจมตีเข้าที่ท้องอลิซ
กระซากลมหายใจของเธอขาดห้วงไปชั่วขณะ เขาพูดเรื่องจริง
และเธอจะไม่หลอกตัวเอง เพราะเธอไม่เหลือสิ่งใดแล้วนอกจาก
ความจริง...และแฮชเชอร์

“ใช่” เธอเอ่ย “เราทั้งคู่อยู่ที่นี้”

พวกเขาเงียบกันไปครู่ใหญ่ อลิซเฝ้ารอในความมืด
ท่ามกลางแสงจันทร์ที่เคลื่อนตัวไปบนพื้น คำคินนี้แฮชเชอร์ดูจะ

กระวนกระวายเป็นพิเศษ และเธอไม่อยากทำให้เขาสติแตก
ขึ้นมา

“ขอโทษนะ อลิซ” เขาเอ่ยทำลายความเงียบในที่ที่สุด ฟัง
ดูเหมือนแฮชเชอร์คนเดิม

“ไม่ต้อง...” เธอพูดได้แค่นั้นเพราะถูกขัดจังหวะเสียก่อน

“ฉันไม่น่าพูดออกไปอย่างนั้นเลย” แฮชเชอร์พูด “เธอคือ
ความหวังเดียวของฉัน อลิซ ถ้าไม่มีเธอ ฉันคงยอมจำนนให้
กับที่นั่นไปนานแล้ว แต่ในเมื่อตอนนี้แจ็บบอร์ว็อกดันตื่นขึ้นมา
มันเลยทำให้ฉันนึกถึงเรื่องราวที่ไม่อยากนึกถึงจนได้”

“เสียงคมขวานจมลงในเนื้อ” เธอทวนคำพูดของเขาจาก
ความทรงจำ

“และเลือดอุ่น ๆ บนมือฉัน” แฮชเชอร์เสริม “ฉันรู้สึก
เป็นตัวของตัวเองเวลานึกถึงเรื่องพวกนั้น เหมือนกับว่านั่นคือ
ตัวตนแท้จริงที่ฉันหลงลืมไป”

“อย่างน้อยนายก็ยังพอรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น” อลิซบอก “ส่วน
ฉันไม่มีแม้แต่โอกาสตามหาความจริง ไม่รู้จะเริ่มจากอะไรด้วยซ้ำ”
เธอได้ยินเสียงเขาขยับตัวไปมาบนพื้นอีกหน

“ฉันรู้สึกเหมือนมีแมลงไต่อยู่ที่ผิวหนังยังไงยังงั้น”
แฮชเชอร์เอ่ย “ร้องเพลงให้ฟังหน่อยสิ”